

Prædiken

”I er jordens salt... I er verdens lys”. Sådan sagde Jesus en dag for næsten 2000 år siden i sin berømte Bjergprædiken til en flok tilfældige mennesker, der var stimlet sammen for at høre ham tale. Og sådan siger han til os, der er sammen her i dag for at fejre konfirmation.

Salt og lys. Det er umiddelbart to hverdagsting, som de fleste af os tager for givet. To ting, som vi måske ikke tillægger den største værdi. Men de to ting har det til fælles, at blot en lille smule af dem, gør en kæmpe forskel: Et lille lys kan fordrive mørket i et rum. Og blot et strejf af salt i gryden kan bringe andre smagsnuancer frem i et måltid. Og modsat: Når lyset mangler, råder mørket. Og når saltet mangler, mister alting sin smag.

Når Jesus i dag taler om salt og lys som noget, vi mennesker kan være, så er det billedtale. Det handler om, hvordan vi sætter aftryk i verden. Det handler om den betydning, vi hver især har for hinanden. For vi mennesker er afhængige af, at nogen holder fast i os, for at vi kan leve. Vi lever, fordi der er nogen, der kaster lys over os og vil være salt i vores liv. Og salt og lys kan vi være for hinanden på så mange måder. Det oplever vi i glimt: Når vi ser hinanden i øjnene, når vi griner sammen, når vi hører eller siger gode og kærlige ord til hinanden. Ord, der sætter livgivende spor. Det kan gøre en stor forskel at mærke, at vores nærmeste holder ud med os, når vi føler os umulige og på tværs. At mærke, hvordan det andet menneske med sit nærvær og sin opmærksomhed kan give kraft og næring, så livet åbner sig. Ja, virkningen af blot en lille smule salt eller lys fra et medmenneske har stor effekt.

”I er jordens salt... I er verdens lys”. Læg mærke til, at Jesus ikke siger: Nu skal I tage jer sammen og prøve at blive jordens salt og verdens lys. Det er ikke noget, vi skal anstrenge os for at blive. Ikke noget, vi først bliver, når vi engang er færdiguddannede eller gamle eller kloge nok. Tværtimod, siger han, I er det allerede. I er det, som I er. Det handler om livet, som det er. Lige her og nu. Livet, som forlanger noget af os. Livet, som vil noget med os, fordi vi altid lever det i fællesskab med andre levende væsener, der har brug for os. Deri ligger både en opgave og en velsignelse: Opgaven består i, at vi skal dele ud af os selv, være gavmilde med saltet og lyset. Og velsignelsen udspringer af, at vi dermed får betydning for hinanden.

”I er jordens salt...I er verdens lys”. Men det hænder, at saltet mister sin kraft. For der er dage, hvor man bare ikke kan elske nogen som helst. Hverken sig selv eller sin næste. Der er dage, hvor man mest af alt har lyst til at sætte sit lys ind under en skæppe, at gemme sig væk, fordi man ikke har den store tiltro til sine egne evner og fortræffeligheder. Der er dage, hvor man kan være bange for, om man nu også er god nok. Dage, hvor man kun kan få øje på fejl og mangler, og hvor man må spørge som forfatteren til salmen fra Det Gamle Testamente, som jeg læste for jer fra alteret: Hvad er da et menneske? Hvilken værdi har vi overhovedet? På de dage er det svært at elske, og vi kan komme til at tro, at Gud helt har glemt os.

Men det har han ikke. Selv på de dage, hvor vi tror, han har glemt os, er Gud der også. Han husker på ethvert menneske. At det forholder sig sådan, har vi Guds egne ord for i dåben: Jeg er med jer alle dage, indtil verdens ende. Og det er det løfte, der bliver bekræftet om lidt, når I konfirmander kommer op til alteret for at få en velsignelse.

Man siger ofte, at unge ved konfirmationsalderen træder ind i de voksnes rækker. Det vil I måske nok få at høre i en tale eller to ved festen i eftermiddag. Og det er da også rigtigt, at jeres cirkler bliver stadig større fra den alder, I har nu. Det symboliseres i dag her i kirken ved, at I sidder yderst

på familiebænken. I skal ud og skabe nye cirkler og nye sammenhænge. I skal ud og blive dem, I er – ud og lade det, I er, få en plads i verden. Nu er det jer, der skal ud og være salt og lys i verden.

Men med konfirmationen og bekræftelsen af Guds løfte i dåben, får I også at vide, at overfor Gud har vi lov til at blive ved med at være som børn. Og det er der noget befriende ved. For at være som et lille barn - det kan bedst forstås som retten til at være sig selv. Retten til at leve med de fejl og mangler, som ethvert menneske har. Retten til at føle, at man er god og rigtig – nøjagtig som man er. At man ikke behøver at anstrenge sig for at blive noget andet. Det er det, det betyder at være Guds barn. Evangeliet, det glædelige budskab, i dåben og ved konfirmationen er, at vi alle er elskede.

Det må vi prøve at stole på. Og ved at læne os op ad hans ord kan vi hente næring og kraft til – om så bare i et glimt – at være jordens salt og verdens lys for hinanden.
Amen.

Sognepræst Trine Nissen